

[H. P. Johansen.]

den gamle Hærlov. Efter den nye Hærlov bliver Merudgiften 15—20 pCt. lavere.

Alt i alt vil Loven medføre, at der ydes lidt bedre Erstatning til tilskadekomne end før. Saa vidt jeg kan se, sker der en Regulering. Jeg vil gerne spørge, om jeg har opfattet det rigtigt, at de større Erstatninger bliver noget lavere, medens til Gen-gæld de mindre bliver noget højere. Som Helhed vil det betyde et lille Plus for de tilskadekomne, hvis Lovforslaget gennem-føres, ligesom Tilfældet er paa flere Om-raader inden for Socialreformen. Jeg kan saaledes pege paa, at de gamle Aldersrente-nydere faar lidt mere efter Socialreformens Gennemførelse, og det vil ogsaa være rimeligt, om det sker overfor de Borgere, som der her er Tale om.

Til Slut skal jeg blot minde om en Ud-talelse, der fremkom ved Fremsættelsen: at den foreslaaede Form for Afgørelsen sik-kert vil være mere betryggende baade for de enkelte og for det offentlige. Ministeren pegede paa, at i Øjeblikket er det kun en enkelt Læge, der er raadgivende, naar Til-skadekomsten skal bedømmes, fremtidig bliver det hele Direktoratet for Ulykkesfor-sikringen. Ministeren har sikkert Ret i, at det bliver mere betryggende, og Maalet for en Lovgivning af denne Art maa jo være, at Afgørelserne bliver saa retfærdige og ensartede som muligt.

Lovforslaget betegner et godt Skridt i denne Retning, og jeg skal derfor tillade mig paa mit Partis Vegne at anbefale det til Vedtagelse i den foreliggende Skikkelse.

Hendriksen: Jeg er ganske enig med den højtærede Socialminister og de ærede foregaaende Talere i, at et Lovforslag paa dette Omraade er baade naturligt og rimeligt. Det er naturligt at bringe den gamle Invalidforsørgelseslov i Overensstemmelse med Principperne i den lovpligtige Ulykkesforsikring. Den nuværende Ordning er, som det blev fremhævet først af den højtærede Socialminister og senere af de tvende Ordførere, der har haft Ordet før mig, ikke helt betryggende for den værnepligtige og heller ikke betryggende og tilfredsstillende for Staten. Den gamle Ordning er for stiv, den graduerer ikke nok, den overlader for meget til et Skøn.

I øvrigt forstaar jeg af Lovforslagets Fremsættelse, at den højtærede Regering har opgivet sine Afrustningsplaner og sit Ønske om Værnepligtens Bortfald; for hvis man ikke havde opgivet dette, var der ikke megen Anledning til at fremsætte et Lov-

forslag af den Karakter, som her er Tale om: en Nyordning af Invaliderenten m. v. til tilskadekomne værnepligtige. Det glæder mig naturligvis, at Regeringen har indset, at det var rigtigt at droppe disse gamle Krav; det kan kun glæde mit Parti.

Bemærkningerne til Lovforslaget er overordentlig klare og udførlige, klarere og udførligere, synes jeg, end Tilfældet plejer at være med Lovforslag, der lægges paa den høje Rigsdags Bord.

Omkostningerne er ikke afskrækkende, navnlig ikke i de første Aar, og jeg finder det ganske rigtigt, at man anvender gunstigere Erstatningsbestemmelser over for militære værnepligtige end de sædvanlige i Henhold til Ulykkesforsikringsloven. Enkelthederne maa naturligvis behandles i et Udvalg, men i Princippet tiltræder vort Parti Lovforslaget.

Dog vil jeg gerne allerede nu fremsætte et Par Bemærkninger til § 1, der fastsætter, hvem der skal være berettiget til Invalide-rente. Venstres ærede Ordfører talte stadig om militære værnepligtige. Men i Lovfor-slagets § 1 nævnes der jo, at ogsaa andre end disse er berettigede til Invaliderente i Henhold til Lovforslagets Bestemmelser. Det hedder her, hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere:

„Berettiget til Rente er under tilsva-rende Betingelser værnepligtige, der ud-fører civilt Arbejde i Henhold til Lov Nr. 187 af 20. Maj 1933“.

Den højtærede Socialministers eget Udvalg, der nedsattes i Sommeren 1929, og som afgav Betænkning den 22. September 1930, kalder sit Udkast for „Forslag til Lov om militær Invalidforsørgelse“. I Ministerens Lovfor-slag er Ordet „militær“ faldet ud, ganske naturligt af Hensyn til den Tilføjelse i § 1, som jeg nu citerede. Om de værnepligtige, der udfører civilt Arbejde, udtaler Udvalget sig ikke, og Loven af 20. Maj 1933 forelæa jo heller ikke, da Udvalget afgav Beret-ning. Jeg finder, at det vil være urigtigt at udstrække Lovforslagets Bestemmelser til ogsaa at omfatte værnepligtige, der ud-fører civilt Arbejde. Det forekommer mig, at værnepligtige, der unddrager sig deres militære Værnepligt, stiller sig i et andet Plan end almindelige værnepligtige og derfor heller ikke bør falde ind under de Begunstigelser, som det gennem det fore-liggende Lovforslag er Hensigten at yde almindelige værnepligtige. Vil en Mand ikke opfylde sin Værnepligt, nu vel, saa kan han slippe herfor i Henhold til Loven af 20. Maj 1933, men jeg synes, han i saa Fald ogsaa selv maa tage Konsekvenserne af sit